

GROTTKRYPNING

Grottkrypning – är inte det farligt det? Om det vore lika farligt som att cykla och åka moped skulle jag inte inte skrivit detta. Grottkrypning är upplevelser! Upplevelser av en inte mycket besökt del av vår värld, upplevelser av bergets sträva yta mot dina handflator. Upplevelser av hur mossans fukt blöter ned dina knän och upplevelsen att andas en luft som doftar urtid. Grottkrypning är den förväntansfyllda vandringen till grottan och klängandet över stenar för att komma in i den. Grottkrypning är att sitta uppe på berget ovanför grottan och njuta av det medtagna fiket. Grottkrypning är att njuta av utsikten över böljande skogklädda bergsryggar och öppna fält – kanske syns havet som en blå strimma i fjärran. Grottkrypning är att bli delaktig i ett lagom äventyr, att få ta del av vad grottan och berget har att berätta.

Umeå Fritid gav 1994 (3:e upplagan 2004) ut en skrift Grottor i Umeå, som närmare beskriver sex grottberg i kommunen och ger dig tips om ytterligare fjorton stycken. Till Jättstugan i Röbäck, Anna-Lottas kammare i Djäknebölsklinten, grotorna i Västerdalsberget, grotorna i Taveljöberget och grotorna i Krogberget hittar du lätt genom de vägvisare som finns utplacerade. Till de övriga grotorna som nämns i skriften måste du själv söka din väg. Och du! – Det finns många fler grottor att upptäcka inom kommunens gränser!

Följ med på en tur till Anna-Lotta kammaren i Djäknebölsklinten. Uppe från berget har du en av umetraktens bästa utsiktsplatser med en utsikt horisonten runt över skärgården och de gamla odlingsmarkerna vid Djäkneböle. Umeå ligger under dina fötter och inåt land utbreder sig milsvida skogar. När du klättrat ned till grottan leder en nästan fyrkantig grottdörr in till en rymlig kammare med helt plant golv, men det är ganska lågt i tak. I salens andra ände kryper du in under ett stort blockras med ytterligare relativt stora men låga grottsalar. Dem får du upptäcka själv!

Grottan har fått sitt namn av Anna-Lotta. Vem var hon? En man, som bodde i Djäkneböle när seklet var ungt, berättade att Anna-Lotta följt med trossen i samband med det finska kriget 1808-09. Mannens far, som var född 1881, hade i sin barndom hört en gammal Djäknebölebo berätta, att han och två andra pojkar en gång gick till grottan. För att skydda sig hade Anna-Lotta lagt stenar och stickor i kors, så att när man kom emot dem uppstod ett stenras. Anna-Lotta hade kommit ut. Hon var mörk, ful och gammal – kanske i trettioårsåldern. Hon hade skinnkläde och hon talade finlands-svenska. Hon bjöd pojkarna på bröd. Det var svart "ryssbröd". Pojkarna blev vänner med henne och lovade att ej röja hennes tillhåll. Anna-Lotta skulle även haft en ko som hon mjölkade.

En annan uppteckning berättar att Anna-Lotta vistades i grottan där hon lagade mat åt svenska soldater under kriget 1808-09. Detta kan sättas i samband med det stora krigssjukhus, som då var beläget i Röbäck. på vandringsavstånd från grottan.

Kanske användes grottan redan långt tidigare. En boplats från jägarstenåldern finns ej långt norr om grottan. Kanske stod stenåldersjägaren uppe på bergskrönet och spanade in de vikarsälur som från havet simmade in i de vikar och sund som nu utgör Djäknebösslätten.

Rabbe Sjöberg